

Arrest

**nr. 335 926 van 13 november 2025
in de zaak RvV X / XI**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat W. DE SAEGER VAN
NATTENHAESDONCK
Thonissenlaan 10
3500 HASSELT**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 6 juni 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 juni 2025 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 1 september 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, dient op 30 mei 2012 een verzoek om internationale bescherming.

Op 31 januari 2013 wordt verzoeker als vluchteling erkend en wordt hem de vluchtelingenstatus toegekend.

Bij brief van 28 juni 2022 verzoekt de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) overeenkomstig artikel 49, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) om het vluchtelingenstatuut van verzoeker in te trekken. Uit informatie blijkt immers dat hij in België twee keer definitief werd veroordeeld voor drugsdelicten.

Verzoeker wordt op 24 maart 2025 opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud om te worden gehoord in het kader van de intrekking van zijn status op grond van artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet of van de opheffing op grond van artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet.

Op 18 april 2025 wordt verzoeker gehoord.

Op 27 mei 2025 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus.

Dit is de besteden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Koerd uit Salmas en bent u Iraans staatsburger.

Op 30 mei 2012 verzocht u in België om internationale bescherming. U verklaarde toen dat uw broer [J.] rond 1383 (Iraanse kalender; stemt overeen met 2004/2005 in de Gregoriaanse kalender) de PKK vervoegde, wat ertoe leidde dat uw familie door de Iraanse autoriteiten gevisieerd werd. Op geregelde tijdstippen kwamen de Iraanse autoriteiten naar uw ouderlijke woonst om uw vader te ondervragen over de vermeende betrokkenheid van uw familie bij de PKK. Tevens werd enkele malen een huiszoeking verricht. Op 8 khordad 1386 (29 mei 2007) werd [J.] door de Turkse autoriteiten in Turkije gedood. Op 19 mordad 1387 (9 augustus 2008) werd uw jongste broer [M.] als omstaander toevallig geraakt bij de beschieting van een wagen met smokkelaars door de overheid. Op 26 farvardin 1390 (15 april 2011) werd u bij een politiecontrole, net als vier andere taxichauffeurs, opgepakt door de reguliere politie en vijf dagen vastgehouden door het Ettelaat (Ministerie van Informatie) te Salmas. U werd ondervraagd over uw eventuele betrokkenheid bij de PKK, werd gefolterd en kwam na het ondertekenen van een beloftebrief terug vrij. Op 19 mehr 1390 (11 oktober 2011) omstreeks 21-22 uur, wanneer u bij uw oom [S.O.] iets aan het eten was, vielen drie peshmerga's (Koerdische strijders) de woning van [S.] binnen vragend naar hulp daar één van hen gewond was. U vervoerde hen naar Malham en reed nadien naar huis. De volgende ochtend rond 8-9 uur belde de echtgenote van oom [S.] met de boodschap dat [S.] thuis opgepakt werd door het Ettelaat. U verliet dezelfde dag kort na de middag uw ouderlijke woonst en ging naar uw oom [J.], broer van uw moeder, in Borushgalan. Via hem kwam u te weten dat de ordediensten op 21 mehr 1390 (13 oktober 2011) bij u thuis uw wagen in beslag hadden genomen en dat uw vader zich later die dag bij het Ettelaat moest melden voor ondervraging. Op 26 mehr 1390 (18 oktober 2011) werd [S.O.] na ondertekening van een beloftebrief vrijgelaten. Op 27 mehr 1390 (19 oktober 2011) verliet u Iran illegaal. Op 31 januari 2013 werd u door het Commissariaat-generaal als vluchteling erkend, omdat uw problemen met de Iraanse autoriteiten aannemelijk werden geacht.

Op 10 april 2019 werd u door de correctionele rechtbank van Luik voor een drugsdelict veroordeeld tot een werkstraf van 80 uur, waarbij rekening gehouden werd met uw beperkte aandeel in de feiten.

Op 3 juni 2021 werd u door de correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van zes jaar en een geldboete van 24000 euro, omdat u zich schuldig had gemaakt aan de productie van heroïne en de verkoop ervan in het kader van een vereniging. In beroep werd u hiervoor op 2 februari 2022 door het hof van beroep van Antwerpen tot een gevangenisstraf van vijf jaar veroordeeld.

Op 28 juni 2022 ontving het Commissariaat-generaal een brief van de Dienst Vreemdelingenzaken waarin verzocht werd om de mogelijkheid van intrekking van uw vluchtelingenstatus te evalueren.

In het kader van het hierop op 18 april 2025 georganiseerde onderhoud op het Commissariaat-generaal erkende u verkeerde dingen gedaan te hebben (al had u naar eigen zeggen geen grote rol), maar meende u dat uw vluchtelingenstatus behouden moest blijven, omdat u door uw straf uw les geleerd hebt en omdat u nog steeds niet naar Iran kan terugkeren door uw hierboven beschreven hulp aan PKK'ers. U herhaalde ook dat uw broer [J.] een PKK-martelaar is en dat uw broer [M.] toevallig door een kogel werd geraakt. U wees verder op uw lang verblijf in België en op uw huwelijk met uw nicht [A.I.] in 2018. U regelde dit huwelijk met een op de Iraanse ambassade geregelde volmacht die u aan uw vader had gegeven. In het kader hiervan reisde u in 2017 en in 2020 naar Turkije, waar u uw echtgenote en uw familie ontmoette. Na uw vrijlating uit de gevangenis in december 2023 werkte u heel 2024, eerst bij een pizzabakker in Houthalen, daarna als koerier bij DPD. Op 13 augustus 2024 kwam uw echtgenote via gezinshereniging naar België. Eind 2024 nam u ontslag bij DPD, omdat u als zelfstandig koerier wilde beginnen werken. Het papierwerk om uw zelfstandige activiteit op te starten nam echter meer tijd in beslag dan voorzien en is nog steeds niet geregeld. Intussen werkte u niet. U had het immers druk met het organiseren van uw trouwfeest dat begin april 2025 plaatsvond en het in orde brengen van uw huis. Dankzij de cadeaus voor uw trouwfeest en doordat u spaargeld had dankzij uw werk in 2024, slaagde u er desondanks in om uw financiële verplichtingen, zoals het afbetalen van uw 70000 euro schulden en het betalen van de huur, na te komen. Sinds februari 2025 wordt u niet langer

opgevolgd door uw justitieassistent, die positief was over u. Na uw persoonlijk onderhoud bezorgde u uw origineel Iraans paspoort, uitgereikt op 3 oktober 2019, waarvan de kaft en de eerste bladzijde met uw identiteitsgegevens door middel van twee gaatjes ongeldig werden gemaakt; kopieën van de paspoorten van uw echtgenote, uw ouders, uw schoonouders en uw schoonzus waarmee u wil aantonen dat jullie in 2020 gelijktijdig in Turkije waren; en een overzicht van uw mailverkeer met uw justitieassistent. U liet in de begeleidende mail weten dat u van uw justitieassistent geen opvolgingsverslagen had kunnen krijgen.

B. Motivering

Op basis van de elementen in het administratieve dossier kan worden opgemerkt dat, niettegenstaande u op 31 januari 2013 erkend werd als vluchteling, heden uw vluchtelingenstatus moet worden ingetrokken.

Artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het Commissariaat-generaal de vluchtelingenstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest.

In casu diende uw vluchtelingenstatus opnieuw te worden overwogen nadat vastgesteld werd dat u twee keer in België definitief werd veroordeeld, waardoor de Dienst Vreemdelingenzaken het Commissariaat-generaal verzocht om de mogelijkheid van intrekking van uw vluchtelingenstatus te evalueren. Tijdens uw persoonlijk onderhoud dat naar aanleiding hiervan werd georganiseerd, werd vastgesteld dat u de asielinstanties heeft trachten te misleiden omtrent uw vluchtmotieven en u bijgevolg onterecht als vluchteling werd erkend.

Tijdens uw persoonlijk onderhoud hield u weliswaar vol dat u bij terugkeer door de Iraanse autoriteiten vervolgd zou worden omdat uw broer een PKK-martelaar is en u zelf indertijd door het vervoeren van enkele peshmerga's met de Iraanse autoriteiten in de problemen was gekomen (CGVS 18 april 2025, p. 9).

U legde echter fundamenteel tegenstrijdige verklaringen af over uw vluchtaanleiding.

Tijdens de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming verklaarde u dat er op 19 mehr 1390 (11 oktober 2011), wanneer u bij uw oom [S.O.] in Ashnak iets aan het eten was, drie peshmerga's de woning van [S.] binnenvielen om hulp te vragen daar één van hen gewond was. U vervoerde hen van Ashnak naar Malham en reed nadien naar huis, waar u de gebeurtenis aan uw ouders vertelde. De volgende ochtend belde de echtgenote van [S.O.] met de boodschap dat [S.] even daarvoor thuis opgepakt werd door het Ettelaat. U verliet dezelfde dag uw ouderlijke woonst en ging naar uw oom [J.], broer van uw moeder. Via hem kwam u te weten dat de ordediensten op 21 mehr 1390 (13 oktober 2011) bij u thuis uw wagen in beslag hadden genomen en uw vader zich later die dag bij het Ettelaat moest melden voor ondervraging. [S.] werd zeven dagen na zijn arrestatie vrijgelaten (CGVS 11 juli 2012, p. 16-21; CGVS 16 oktober 2012, p. 6-10). Tijdens uw persoonlijk onderhoud d.d. 18 april 2025 zei u evenwel dat uw oom [S.] reeds in de vorige eeuw kwam te overlijden, waardoor u onmogelijk in zijn bijzijn in de problemen kan zijn gekomen. U ontmoette twee peshmerga's op straat toen u alleen met uw wagen onderweg was. U vervoerde hen naar Malham en reed nadien verder naar uw zus, bij wie u vernam dat de autoriteiten bij u thuis waren langsgeslagen. U ging nooit meer naar huis. Er werden geen familieleden opgepakt en niemand van uw familieleden heeft die twee peshmerga's ooit gezien (CGVS 18 april 2025, p. 9; p. 12-14). Hiermee geconfronteerd, zei u zeker te zijn in 2012 gezegd te hebben dat er maar twee peshmerga's waren en ontkende u het over oom [S.], maar wel over oom Samad gehad te hebben. U ontkende tevens gezegd te hebben dat u bij [S.] aan het eten was toen de peshmerga's binnenkwamen (CGVS 18 april 2025, p. 14). Het louter aanpassen of ontkennen van eerder afgelegde verklaringen kan voor deze zware tegenstrijdigheden echter niet als afdoende uitleg worden beschouwd. De vastgestelde tegenstrijdigheden zijn bovendien zo fundamenteel dat ze niet louter te wijten kunnen zijn aan het tijdsverloop tussen het plaatsvinden van uw rechtstreekse vluchtaanleiding en het persoonlijk onderhoud d.d. 18 april 2025. De voorgaande tegenstrijdigheden volstaan dan ook ruimschoots om te besluiten dat er anno 2025, dit in tegenstelling tot in 2012, aan uw rechtstreekse vluchtaanleiding niet het minste geloof meer kan worden gehecht.

Aan uw in het kader van uw verzoek om internationale bescherming afgelegde verklaringen dat u op 26 farvardin 1390 (15 april 2011) bij een politiecontrole, net als vier andere (taxi)chauffeurs, werd opgepakt door de reguliere politie – dit was de enige keer dat u gearresteerd werd – en vijf dagen vastgehouden werd te Salmas, waar u ondervraagd werd over uw eventuele betrokkenheid bij de PKK en waar u werd gemarteld en waarna u na het ondertekenen van een beloftebrief terug vrijkwam (CGVS 11 juli 2012, p. 5; p. 12-14; p. 21; CGVS 16 oktober 2012, p. 4-6), kan al evenmin geloof gehecht worden. Op 18 april 2025 legde u immers compleet andere verklaringen over de door u getekende beloftebrief af. U legde uit dat u een drietal jaar voor uw vertrek op school een discussie had over de rechten van de Koerden, waarna u en enkele vrienden die deelgenomen hadden aan de discussie meegenomen werden naar het politiekantoor, waar u één nacht

verbleef. Op de vraag hoe u behandeld werd, zei u dat u enkel een nacht opgesloten werd, niet meer dan dat. Over eventuele folteringen had u het dus niet (CGVS 18 april 2025, p. 10). Geconfronteerd met uw verschillende verklaringen, reageerde u niet (CGVS 18 april 2025, p. 14). Aan uw verklaringen over problemen met de autoriteiten waarna u een beloftebrief ondertekende kan bijgevolg ook geen geloof gehecht worden.

Betreffende uw op 18 april 2025 afgelegde bewering dat u ook één nacht vastzat naar aanleiding van alcoholconsumptie, dat u toen op borg werd vrijgelaten, dat u door de rechter tot 74 zweepslagen werd veroordeeld en dat de borg na het uitvoeren van deze straf werd vrijgegeven (CGVS 18 april 2025, p. 10), kan er tot slot nog op gewezen worden dat u ten tijde van de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming uitdrukkelijk verklaard heeft nooit door een rechtbank veroordeeld geweest te zijn. Over de beweerd zweepslagen zweeg u doorheen uw twee onderhouden dan ook in alle talen (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.2; CGVS 11 juli 2012, p. 1-24; CGVS 16 oktober 2012, p. 1-12). Erop gewezen dat u ten tijde van de behandeling van uw verzoek niets over zweepslagen heeft verteld, zei u enkel 'ok' (CGVS 18 april 2025, p. 15). Aan uw beweerd veroordeling voor alcoholconsumptie kan dus al evenmin geloof gehecht worden.

Bovenstaande vaststellingen tonen aan dat u bewust getracht heeft om de Belgische asielinstanties te misleiden door bepaalde informatie achter te houden en door bedrieglijke verklaringen af te leggen. Hierdoor is de geloofwaardigheid van uw verklaringen, waarop het CGVS zich baseerde voor het toekennen van het vluchtelingenstatuut op fundamentele wijze ondermijnd. Het CGVS kan geen enkel geloof meer hechten aan uw eerder geformuleerd asielrelaas. De door u afgelegde valse verklaringen hebben betrekking op constitutieve elementen van de door u voorgehouden vrees voor vervolging. De vaststelling dat u de asielinstanties misleidde, leidde tot een initieel verkeerde beoordeling van het door u aangehaalde risico op vervolging. De eerder aan u toegekende vluchtelingenstatus moet bijgevolg worden ingetrokken.

Dat uw broer [J.] in 2007 in Turkije als PKK'er werd gedood, waarna uw vader in Iran verschillende keren ondervraagd werd en waarna enkele huiszoekingen werden uitgevoerd, en dat uw broer in 2008 het toevallige slachtoffer was van een schietincident in Iran, hetgeen u anno 2025 herhaalde (CGVS 11 juli 2012, p. 6-7; p. 15; p. 21; p. 23-24; CGVS 16 oktober 2012, p. 4; p. 10-12; CGVS 18 april 2025, p. 9; p. 11), zijn spijtige gebeurtenissen die echter verschillende jaren voor uw vertrek uit Iran moeten gesitueerd worden, die bijgevolg bezwaarlijk als uw rechtstreekse vluchtaanleiding kunnen worden beschouwd en die dus op zich niet volstaan om in uw hoofde een nood aan internationale bescherming af te leiden.

Dat dit het geval is, wordt bovendien bevestigd door de actuele houding van uw directe familieleden (zoals uw ouders en uw broers) die ondanks deze gebeurtenissen nog steeds in Iran zijn (CGVS 11 juli 2012, p. 3; CGVS 16 oktober 2012, p. 3; CGVS 18 april 2025, p. 4), ofschoon ze over paspoorten beschikken, waarmee ze kunnen reizen en waarmee ze u in Turkije in 2020 kwamen bezoeken waarna ze naar Iran terugkeerden (CGVS 18 april 2025, p. 4-6; zie ook neergelegde paspoorten van uw ouders). Geconfronteerd met de houding van uw familieleden die na reizen naar het buitenland naar Iran terugkeerden, wees u erop dat hun hele leven en hun eigendommen in Iran zijn en dat ze wat ouder zijn (CGVS 18 april 2025, p. 11). Uit hun houding en uit uw uitleg hierover kan ten gevolge van de door [J.] en [M.] meegemaakte feiten en ten gevolge van de naar aanleiding hiervan georganiseerde ondervragingen van uw vader en/of huiszoekingen in uw hoofde uiteraard geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid.

Dit wordt nog bijkomend bevestigd door uw tegenstrijdige verklaringen over uw paspoort in Iran, waardoor uw verklaringen over uw illegaal vertrek uit Iran in 2011 niet kunnen worden aangenomen. Ten tijde van de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming verklaarde u dat u toen niét over een Iraans paspoort beschikte en dus illegaal het land had verlaten (CGVS 11 juli 2012, p. 6-9; CGVS 16 oktober 2012, p. 11). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op 18 april 2025 zei u eerst ook dat het Iraanse paspoort dat u in België had verkregen uw eerste Iraanse paspoort was en dat u nooit eerder een paspoort had gehad. Onmiddellijk erna moest u echter erkennen in Iran toch al een paspoort gehad te hebben: dit paspoort lag bij u thuis en toen u moest vluchten nam de politie het in beslag. U legde uit dat derden u hadden afgeraden om hier over uw paspoort te spreken (CGVS 18 april 2025, p. 8; p. 14-15). Aan uw vluchtaanleiding kan, zoals aangehaald, geen enkel geloof gehecht worden, waardoor de inbeslagname van uw paspoort evenmin aannemelijk is. Door uw tegenstrijdige verklaringen over uw paspoort in Iran kan dan ook enkel maar besloten worden dat u ten tijde van de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming uw Iraanse paspoort wenste achter te houden, hoogstwaarschijnlijk om een legaal vertrek uit Iran te verhullen. Overigens reisde u (in tegenstelling tot eerdere verklaringen ten tijde van uw verzoek om internationale bescherming) na de dood van uw broer nog naar Turkije waarna u zelf gewoon naar Iran terugkeerde (CGVS 16 oktober 2012, p. 3; CGVS 18 april 2025, p. 11).

U verklaarde voorts tijdens uw persoonlijk onderhoud op 18 april 2025 na uw aankomst in België en nadat u door het Commissariaat-generaal de vluchtelingenstatus werd toegekend als gewone deelnemer op

verschillende plaatsen aan enkele betogingen te hebben deelgenomen. Dit deed u tot ongeveer 2015 of 2016 (CGVS 18 april 2025, p. 12; p. 23).

Naast het feit dat u deze beweerde activiteiten op geen enkele manier heeft aangetoond (CGVS 18 april 2025, p. 13), blijkt uit de anno 2025 op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie (zie https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_iran_surveillance_van_de_diaspora_door_de_iraanse_autoriteiten_20230510.pdf) dat de Iraanse autoriteiten weinig interesse hebben om terugkerende verzoekers om internationale bescherming te vervolgen wegens activiteiten buiten Iran, wegens posts op sociale media, wegens het indienen van een verzoek om internationale bescherming of wegens een bekering tot het christendom. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te hebben. Dit heeft u, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven en gelet op de geciteerde houding van uw familieleden, echter niet aannemelijk gemaakt.

U beweerde weliswaar dat uw vader door de autoriteiten op uw activiteiten werd aangesproken (CGVS 18 april 2025, p. 13; p. 24). Dit is echter evenmin aannemelijk. Ook in dit verband moet immers op uw houding gewezen worden. Na het beëindigen van uw politieke activiteiten trouwde u in 2018 met een volmacht die u in de ambassade geregeld had (al legde u uw huwelijksakte, ofschoon dit gevraagd werd, niet neer). U stelde zich ook vrijwillig zonder hierbij problemen te ondervinden in het bezit van een Iraans paspoort dat u in de ambassade aangevraagd had en waarvan u, ondanks uw initiële bewering dat u dit stuk niet meer had, na uw persoonlijk onderhoud het originele exemplaar kon neerleggen. Ofschoon u in het bezit was van een door België uitgereikt vluchtelingenpaspoort, bent u met dit Iraanse paspoort ook naar Turkije gereisd (CGVS 18 april 2025, p. 3-5). Hoewel u tijdens uw persoonlijk onderhoud beweerde dat u na het verkrijgen van het door u neergelegde paspoort geen nieuw exemplaar meer had aangevraagd (CGVS 18 april 2025, p. 5), kan overigens vastgesteld worden dat het paspoort, dat slechts geldig was tot 2024, met gaatjes ongeldig werd gemaakt, waardoor sterk vermoed kan worden dat u toch een nieuw paspoort heeft aangevraagd en verkregen. Er kan in dit verband verwezen worden naar het UNHCR, "Handbook and guidelines on procedures and criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the status of refugees" van December 2011, waar wordt toegelicht dat, wanneer een paspoort of een hernieuwing ervan aangevraagd en verkregen wordt, verondersteld wordt – tot bewijs van het tegendeel – dat de paspoortaanvrager de intentie heeft om zich te beroepen op de bescherming van het land van zijn nationaliteit. Uw persoonlijk gedrag, met name het aanvragen van een paspoort op de Iraanse ambassade te Brussel zonder dat u aannemelijk heeft gemaakt dat dit werkelijk voor u noodzakelijk zou geweest zijn aangezien u ook met uw vluchtelingenpaspoort kon reizen, wijst er dan ook op dat u in uw land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren om welke reden dan ook.

Uw verblijf in België sinds 2012 en uw familiebanden hier (CGVS, p. 2-3; p. 15) zijn tot slot motieven die op zich helemaal niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut kan niet worden genomen enkel en alleen op grond van een langdurig verblijf, familiebanden en integratie in België. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is enkel bevoegd uw eventueel risico bij een terugkeer naar uw land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico zijn voorgaande motieven niet relevant. Hieraan kan nog worden toegevoegd dat onderhavige beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat. Evenmin impliceert deze beslissing dat automatisch een einde aan uw verblijf in België zal worden gesteld.

Gelet op het geheel van bovenstaande motieven dient uw vluchtelingenstatus dan ook ingetrokken te worden op basis van artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet. Om dezelfde redenen kan er in uw hoofdte geen sprake zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet. Tot slot is er in uw hoofdte geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is, voor wat Iran betreft, gelet op de afwezigheid van enige internationale informatie dat er in Iran een gewapend conflict zou zijn, van mening dat er geen indicaties zijn dat er voor burgers in Iran actueel een reëel risico zou bestaan om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten kunnen de bovenstaande beslissing niet wijzigen. Aan uw identiteit, uw nationaliteit, uw reis naar Turkije in 2020, waar u verschillende familieleden ontmoette, en uw contacten met uw justitieassistentie wordt immers niet getwijfeld.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken."

2. Verzoekschrift

Doorheen zijn verzoekschrift voert verzoeker de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel (artikel 13 EVRM, artikel 47 Handvest), van artikel 55/3/1, §2, 2° van de Vreemdelingenwet, van het proportionaliteitsbeginsel en het gezinsleven (artikel 8 EVRM), van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, en van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM).

Hij klaagt hierbij vooreerst aan dat de intrekking meer dan twaalf jaar na de oorspronkelijke erkenning gebeurde en meer dan dertien jaar na de asielaanvraag. Hij stelt dat de mogelijkheid tot herziening van de vluchtelingenstatus geen onbeperkt karakter mag hebben.

Verder wijt verzoeker de "kleine" verschillen in locatie, namen van ooms of aantal personen aan het tijdsverloop van 14 jaar, de traumatische aard van de gebeurtenissen en de context van een verhoor via een tolk.

De beweerde onwaarheden, met name over de paspoorten en familieleden, zijn volgens verzoeker voorts niet doelbewust bedoeld om erkenning te verkrijgen. Hij betoogt dat deze te herleiden zijn tot menselijke vergissingen, culturele miscommunicatie en omstandigheden van psychische stress tijdens interviews. Er is geen bewijs van opzettelijke fraude, aldus verzoeker.

Daarnaast wijst hij erop dat hij sinds 2012 onafgebroken in België leeft, gehuwd is en zijn echtgenote hier woont sinds 2024 via gezinshereniging. Hij benadrukt dat hij ingeburgerd is, Nederlands spreekt, legaal werkt en zijn schulden afbetaalt. Een intrekking van zijn status kan volgens verzoeker leiden tot uitwijzing en vormt dus een ernstige inbreuk op zijn recht op gezinsleven.

Verzoeker betwist dat hij geen reëel risico loopt bij terugkeer naar Iran. Het CGVS heeft volgens hem de volgende cruciale elementen genegeerd:

"- Hij vervoerde PKK-strijders, werd hierover ondervraagd door de Ettelaat, en tekende een beloftebrief. Zulke hulp aan PKK'ers blijft in Iran zwaar strafbaar, en terugkeer zou een ernstige bedreiging vormen, gelet op de bestaande surveillance van de Koerdische diaspora.

- Het feit dat zijn familie terugkeerde na kort verblijf in Turkije, betekent niet dat verzoeker geen risico loopt: zijn eigen rol is actiever en persoonlijker.

- Zijn veroordeling in België kan aanleiding geven tot extra controle of bestraffing bij terugkeer — wat het CGVS ten onrechte negeert."

Verzoeker verwijst hierbij zeer algemeen naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin werd erkend dat Koerden met een politiek profiel of familiebanden met PKK'ers nog steeds een risico lopen bij terugkeer.

Verzoeker voegt geen stukken bij ter ondersteuning van het verzoekschrift.

3. Nota met opmerkingen

Op 4 juli 2025 ontvangt de Raad vanwege de verwerende partij een nota met opmerkingen waarin wordt verzocht om de zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure. De verwerende partij repliceert tevens op de argumenten in het verzoekschrift en volhardt in haar beslissing.

De partijen dienen geen pleitnota in.

4. Voorafgaand

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de

richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van, indien van toepassing, een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

5. Onderzoek naar de intrekking van de vluchtelingenstatus

A. Juridische basis

5.1. Overeenkomstig artikel 57/6, §1, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet is de commissaris-generaal bevoegd om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 van deze wet in te trekken.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de vluchtelingenstatus in: (...) 2° ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd erkend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag er later erop wijst dat hij geen vervolging vreest.”*

5.2. Verzoeker klaagt aan dat de intrekking gebeurde meer dan twaalf jaar na de oorspronkelijke erkenning en meer dan dertien jaar na de asielaanvraag en stelt dat de mogelijkheid tot herziening van de vluchtelingenstatus geen onbeperkt karakter mag hebben.

De Raad wijst er samen met de verwerende partij in haar verweernota op dat geen enkele wettelijke bepaling voorziet dat de mogelijkheid om toepassing te maken van artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet begrensd is in de tijd. Het onderzoek naar een mogelijke intrekking van de vluchtelingenstatus van verzoeker werd aangevat naar aanleiding van diens definitieve veroordeling voor twee misdrijven. Om deze reden heeft de toenmalige staatssecretaris op 28 juni 2022 een vraag tot onderzoek van de intrekking van de vluchtelingenstatus van verzoeker verstuurd naar het CGVS op grond van artikel 49, §2, tweede lid en artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 49, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet kan de minister of zijn gemachtigde aan de commissaris-generaal *“te allen tijde”* vragen om de vluchtelingenstatus in te trekken overeenkomstig artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet kan de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus intrekken indien een vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief is veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf, of als er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de samenleving.

Tijdens het onderzoek naar een mogelijke intrekking van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet is echter gebleken dat verzoeker heeft getracht de asielinstanties te misleiden omtrent zijn vluchtmotieven en dat hij bijgevolg onterecht als vluchteling werd erkend. Overeenkomstig artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet trekt de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus in ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd erkend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest. De commissaris-generaal is dus verplicht de vluchtelingenstatus van verzoeker in te trekken indien dergelijke elementen aan het licht komen, hetgeen in casu is gebeurd. Dit geldt ongeacht de termijn die is verstreken sinds de toekenning van de vluchtelingenstatus.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar *“het arrest M.H. en anderen tegen Kroatië (EHRM, 2019)”* om te stellen dat de mogelijkheid tot herziening van een vluchtelingenstatus geen onbeperkt karakter mag hebben. Hij preciseert echter niet exact welk arrest dit betreft. Het enige arrest dat betrekking heeft op de partijen M.H. en anderen tegen Kroatië dateert van 2021 (nrs. 15670/18 en 43115/18) en heeft geen relevantie voor onderhavige zaak. Dit arrest van het EHRM betrof het overlijden van een zesjarig Afghaans meisje, M.H., dat door een trein werd aangereden nadat haar en haar familie door de Kroatische autoriteiten de mogelijkheid was ontzegd om asiel aan te vragen en hen was opgedragen via het spoor naar Servië terug te keren; alsook de detentie van deze familie, een Afghaanse familie van 3 volwassenen en 11 minderjarige kinderen. Het EHRM oordeelde dat het onderzoek naar het overlijden ondoeltreffend was, dat de detentie van de kinderen neerkwam op een slechte behandeling en dat de beslissingen over de detentie van deze familie niet met de nodige zorgvuldigheid werden genomen. Het EHRM was ook van oordeel dat er sprake was van een collectieve uitzetting uit Kroatië en dat de Kroatische staat de effectieve uitoefening van het recht op een individueel beroep van deze familie heeft belemmerd, met name door de toegang tot hun advocaat te beperken.

Bij gebrek aan verwijzingen naar enig andere arrest, is het niet duidelijk op welke overwegingen van het EHRM verzoekers stelling is gebaseerd en bijgevolg weet verzoeker zijn bewering niet te onderbouwen.

De Raad wijst er nog op dat hoewel geen enkele bepaling van het Vluchtelingenverdrag uitdrukkelijk voorziet in het verlies, dit is de intrekking, van de vluchtelingenstatus wanneer later blijkt dat deze status nooit had mogen worden verleend, UNHCR toch van mening dat in een dergelijke situatie het besluit tot verlening van de vluchtelingenstatus, in beginsel, moet worden nietig verklaard (HvJ 23 mei 2019, C-720/17, pt. 58; UNHCR *“Handbook on procedures and criteria for determining refugee status and guidelines on international protection under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the status of refugees”*, februari 2019, pt. 117).

In casu werd verzoeker bij brief 24 maart 2025 terdege ingelicht zodat hij zich grondig kon voorbereiden op zijn persoonlijk onderhoud van 18 april 2025. De bestreden beslissing werd uitvoerig gemotiveerd zodat verzoeker in kennis werd gesteld van de redenen waarom de verwerende partij ze heeft genomen, zodat hij kon beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Verzoeker heeft in casu gebruik gemaakt van de beroepsmogelijkheid waarover hij beschikt en heeft aldus toegang tot een effectief rechtsmiddel.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, deze verdragsbepaling niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. In casu, duidt verzoeker in dit onderdeel van het middel geen bepaling aan van het EVRM waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. Verder heeft verzoeker gebruik gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing aan te vechten bij de Raad. Artikel 47 van het Handvest is bijgevolg niet geschonden.

Een schending van het rechtszekerheidsbeginsel, artikel 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest wordt niet aangetoond.

B. Beoordeling

5.3. Verzoeker werd in 2013 als vluchteling erkend omdat zijn problemen met de Iraanse overheden aannemelijk werden geacht.

In casu wordt verzoekers vluchtelingenstatus ingetrokken omdat uit het onderzoek in het kader van de heroverweging van zijn status – naar aanleiding van veroordelingen in België in 2019 en 2021 – blijkt dat verzoeker heeft getracht de Belgische asielinstanties te misleiden omtrent zijn vluchtmotieven waarbij hij valse verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot constitutieve elementen van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging en hij bijgevolg onterecht als vluchteling werd erkend.

In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gemotiveerd dat:

(i) er geen enkel geloof meer kan worden gehecht aan verzoekers eerder geformuleerde vervolgingsfeiten. Na verzoeker te hebben gehoord op 18 april 2025 stelt de commissaris-generaal immers vast dat verzoeker in vergelijking met zijn persoonlijk onderhoud in 2012 fundamenteel tegenstrijdige verklaringen aflegt over (a) zijn rechtstreekse vluchtaanleiding alsook (b) over zijn vroegere problemen met de Iraanse autoriteiten die aanleiding zouden gegeven tot het ondertekenen van een beloftebrief. Over zijn huidige beweerde veroordeling voor alcoholconsumptie heeft hij tijdens zijn persoonlijke onderhoud in 2012 voorts nooit enig gewag gemaakt.

De commissaris-generaal besluit daarom: *“Bovenstaande vaststellingen tonen aan dat u bewust getracht heeft om de Belgische asielinstanties te misleiden door bepaalde informatie achter te houden en door bedrieglijke verklaringen af te leggen. Hierdoor is de geloofwaardigheid van uw verklaringen, waarop het CGVS zich baseerde voor het toekennen van het vluchtelingenstatuut op fundamentele wijze ondermijnd. Het CGVS kan geen enkel geloof meer hechten aan uw eerder geformuleerd asielrelaas. De door u afgelegde valse verklaringen hebben betrekking op constitutieve elementen van de door u voorgehouden vrees voor vervolging. De vaststelling dat u de asielinstanties misleidde, leidde tot een initieel verkeerde beoordeling van het door u aangehaalde risico op vervolging. De eerder aan u toegekende vluchtelingenstatus moet bijgevolg worden ingetrokken.”*

(ii) het feit dat zijn broer J. in 2007 in Turkije als PKK'er werd gedood waarna zijn vader in Iran verschillende keren werd ondervraagd en waarna enkele huiszoekingen werden uitgevoerd en ook het feit dat zijn broer M. in 2008 het toevallige slachtoffer was van een schietpartij in Iran, situeren zich verschillende jaren voor zijn vertrek uit Iran en kunnen bijgevolg bezwaarlijk als de rechtstreekse vluchtaanleiding voor verzoeker worden beschouwd en bijgevolg op zich niet volstaan om in hoofde van verzoeker een nood aan internationale bescherming af te leiden. Dit vindt bevestiging (a) in de actuele houding van verzoekers directe familieleden die ondanks deze gebeurtenissen nog steeds in Iran verblijven en (b) in de tegenstrijdige verklaringen van verzoeker over zijn paspoort in Iran.

(iii) verzoeker zijn beweerde deelname aan verschillende betogingen in België tot 2015-2016 niet aan toont, verzoeker verder ook een verhoogd risico bij terugkeer naar Iran niet aannemelijk maakt, gelet op zijn ongeloofwaardige vluchtmotieven en de houding van zijn familieleden, te meer hij in 2018 trouwde met een volmacht die hij in de Iraanse ambassade in België had geregeld en een Iraans paspoort in deze ambassade heeft aangevraagd waarmee hij naar Turkije is gereisd, hoewel hij in het bezit is van een door België uitgereikt vluchtelingenpaspoort.

De commissaris-generaal besluit daarom: *“Uw persoonlijk gedrag, met name het aanvragen van een paspoort op de Iraanse ambassade te Brussel zonder dat u aannemelijk heeft gemaakt dat dit werkelijk voor u noodzakelijk zou geweest zijn aangezien u ook met uw vluchtelingenpaspoort kon reizen, wijst er dan ook op dat u in uw land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren om welke reden dan ook.”*

(iv) verzoekers verblijf in België sinds 2012 en zijn familiebanden hier voorts niet vallen onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie noch onder de definitie van subsidiaire bescherming.

(v) er in verzoekers hoofde geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande de verschillende vaststellingen waarop de commissaris-generaal zijn beoordeling steunt. Deze bevindingen vinden steun in het administratief dossier, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, en zijn pertinent en correct.

5.4. Verzoeker brengt geen elementen aan die van aard zijn voormelde bevindingen, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, in een ander daglicht te plaatsen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, maar de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter voormelde bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

5.5. Verzoeker geeft aan dat de “kleine” verschillen in locatie, namen van ooms of aantal personen verklaard kunnen worden door het tijdsverloop van 14 jaar, de traumatische aard van de gebeurtenissen en de context van een verhoor via een tolk. Hij slaagt er echter niet in de Raad hiervan te overtuigen.

De Raad benadrukt dat elke asielzoeker onder een zekere spanning staat wegens de ervaringen die hij heeft meegemaakt, maar dat toch redelijkerwijs van hem kan worden verwacht dat hij in staat is om voor de asielinstanties op consistente wijze een voldoende juist, volledig, precies en waarheidsgetrouw relaas weer te geven en dat hij in iedere fase van het onderzoek nauwkeurige, duidelijke, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de redenen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen reeds enige tijd geleden plaatsgevonden en hebben ze een zware indruk nagelaten. Zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing, slaagt verzoeker er echter niet in de door hem voorgehouden feiten geloofwaardig voor te stellen gezien de dermate grote verschillen in de manier waarop hij de gebeurtenissen voorstelde tijdens de behandeling van zijn verzoek in 2012 en tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 18 april 2025.

De vastgestelde tegenstrijdigheden zijn voorts dermate fundamenteel dat ze niet louter te wijten kunnen zijn aan het tijdsverloop tussen het plaatsvinden van zijn rechtstreekse vluchtaanleiding en het persoonlijk onderhoud van 18 april 2025 en hebben betrekking op elementen die behoren tot de kern van het vluchtrelaas, zoals terdege blijkt uit volgende motieven:

“Tijdens de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming verklaarde u dat er op 19 mehr 1390 (11 oktober 2011), wanneer u bij uw oom [S.O.] in Ashnak iets aan het eten was, drie peshmerga's de woning van [S.] binnenvielen om hulp te vragen daar één van hen gewond was. U vervoerde hen van Ashnak naar Malham en reed nadien naar huis, waar u de gebeurtenis aan uw ouders vertelde. De volgende ochtend belde de echtgenote van [S.O.] met de boodschap dat [S.] even daarvoor thuis opgepakt werd door het Ettelaat. U verliet dezelfde dag uw ouderlijke woonst en ging naar uw oom [J.], broer van uw moeder. Via hem kwam u te weten dat de ordediensten op 21 mehr 1390 (13 oktober 2011) bij u thuis uw wagen in beslag hadden genomen en uw vader zich later die dag bij het Ettelaat moest melden voor ondervraging. [S.] werd zeven dagen na zijn arrestatie vrijgelaten (CGVS 11 juli 2012, p. 16-21; CGVS 16 oktober 2012, p. 6-10). Tijdens uw persoonlijk onderhoud d.d. 18 april 2025 zei u evenwel dat uw oom [S.] reeds in de vorige eeuw

kwam te overlijden, waardoor u onmogelijk in zijn bijzijn in de problemen kan zijn gekomen. U ontmoette twee peshmerga's op straat toen u alleen met uw wagen onderweg was. U vervoerde hen naar Malham en reed nadien verder naar uw zus, bij wie u vernam dat de autoriteiten bij u thuis waren langsgekomen. U ging nooit meer naar huis. Er werden geen familieleden opgepakt en niemand van uw familieleden heeft die twee peshmerga's ooit gezien (CGVS 18 april 2025, p. 9; p. 12-14). Hiermee geconfronteerd, zei u zeker te zijn in 2012 gezegd te hebben dat er maar twee peshmerga's waren en ontkende u het over oom [S.], maar wel over oom Samad gehad te hebben. U ontkende tevens gezegd te hebben dat u bij [S.] aan het eten was toen de peshmerga's binnenkwamen (CGVS 18 april 2025, p. 14). Het louter aanpassen of ontkennen van eerder afgelegde verklaringen kan voor deze zware tegenstrijdigheden echter niet als afdoende uitleg worden beschouwd. De vastgestelde tegenstrijdigheden zijn bovendien zo fundamenteel dat ze niet louter te wijten kunnen zijn aan het tijdsverloop tussen het plaatsvinden van uw rechtstreekse vluchtaanleiding en het persoonlijk onderhoud d.d. 18 april 2025. De voorgaande tegenstrijdigheden volstaan dan ook ruimschoots om te besluiten dat er anno 2025, dit in tegenstelling tot in 2012, aan uw rechtstreekse vluchtaanleiding niet het minste geloof meer kan worden gehecht.

Aan uw in het kader van uw verzoek om internationale bescherming afgelegde verklaringen dat u op 26 farvardin 1390 (15 april 2011) bij een politiecontrole, net als vier andere (taxi)chauffeurs, werd opgepakt door de reguliere politie – dit was de enige keer dat u gearresteerd werd – en vijf dagen vastgehouden werd te Salmas, waar u ondervraagd werd over uw eventuele betrokkenheid bij de PKK en waar u werd gemarteld en waarna u na het ondertekenen van een beloftebrief terug vrijkwam (CGVS 11 juli 2012, p. 5; p. 12-14; p. 21; CGVS 16 oktober 2012, p. 4-6), kan al evenmin geloof gehecht worden. Op 18 april 2025 legde u immers compleet andere verklaringen over de door u getekende beloftebrief af. U legde uit dat u een drietal jaar voor uw vertrek op school een discussie had over de rechten van de Koerden, waarna u en enkele vrienden die deelgenomen hadden aan de discussie meegenomen werden naar het politiekantoor, waar u één nacht verbleef. Op de vraag hoe u behandeld werd, zei u dat u enkel een nacht opgesloten werd, niet meer dan dat. Over eventuele folteringen had u het dus niet (CGVS 18 april 2025, p. 10). Geconfronteerd met uw verschillende verklaringen, reageerde u niet (CGVS 18 april 2025, p. 14). Aan uw verklaringen over problemen met de autoriteiten waarna u een beloftebrief ondertekende kan bijgevolg ook geen geloof gehecht worden.”

Deze elementen betreffen bepalende ervaringen in het leven van verzoeker waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in staat is hierover coherente en eenduidige verklaringen af te leggen.

Daargelaten verzoekers blote beweringen dienaangaande, kan uit de stukken uit het rechtsplegings-dossier verder op geen enkele wijze blijken dat traumatische ervaringen hem zouden hebben verhinderd om volwaardige verklaringen af te leggen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud, zowel in 2012 als in 2025, in staat was om op een zelfstandige en functionele manier verklaringen af te leggen. Bovendien heeft verzoeker geen enkel gewag gemaakt van psychologische problemen waardoor hij moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren of volwaardige verklaringen af te leggen. Tijdens het persoonlijk onderhoud op 18 april 2025 gaf hij aan dat hij in goede gezondheid verkeerde en zowel fysiek als mentaal in staat was om het interview te doen (NPO, p. 2, 3). Verzoeker brengt evenmin een medisch attest bij ter staving van zijn algemene beweringen in dit verband, zodat niet zonder meer een aantasting van zijn geheugen en cognitieve vermogens kan worden aangenomen, laat staan dat hij zich in de onmogelijkheid zouden bevinden om concrete feiten en gebeurtenissen op een correcte en coherente wijze mee te delen. Er liggen thans dus geen elementen voor die een aantasting van verzoekers geheugen aantonen waardoor hij zich in de onmogelijkheid zouden bevinden om concrete feiten en gebeurtenissen op een eenduidige en precieze wijze mee te delen. De algemene bewering dat zijn geheugen is aangetast door traumatische gebeurtenissen kan niet volstaan ter verklaring van de vastgestelde tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoeker.

Elk persoonlijk onderhoud brengt overigens stress en emoties met zich mee en de protection officer houdt hiermee rekening, maar in casu is er, verzoekers blote beweringen dienaangaande buiten beschouwing gelaten, geen gegeven voorhanden waaruit blijkt dat stress hem zou hebben verhinderd om de volledige waarheid te vertellen en doorheen de administratieve procedures duidelijke, eensluidende en volledige verklaringen af te leggen over de rechtstreekse aanleiding tot zijn vlucht uit Iran. Verder merkt de Raad op dat iedere asielzoeker blootstaat aan een zekere vorm van stress tijdens de gehoren, maar dit doet geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

Bovendien blijkt noch uit het verzoekschrift, noch uit het administratief dossier dat er zich problemen hebben voorgedaan tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS.

Verzoeker verwijst voorts naar de tolk ter verklaring van de in de bestreden beslissing vastgestelde feiten. Evenwel geeft hij nergens concreet aan wat er fout vertaald is en welke invloed dit zou hebben gehad op de besluitvorming. De Raad wijst er verder op dat, indien verzoeker tolk- of taalproblemen ondervond, het zijn verantwoordelijkheid is om dit tijdig te signaleren en eventuele fouten met de nodige precisie aan te duiden en te corrigeren. Verzoeker heeft hierover nergens enige opmerking gemaakt, noch ten tijde van de

behandeling van zijn beschermingsverzoek in 2012, noch tijdens het persoonlijk onderhoud op 18 april 2025 waar hij na afloop telkenmale aangaf de tolk goed te hebben begrepen.

Gelet op voorgaande is geenszins aangetoond dat het tijdsverloop van 14 jaar, de traumatische aard van de voorgehouden gebeurtenissen, de context van verhoor via een tolk, stress en miscommunicatie een impact hebben gehad op verzoekers verklaringen.

Waar verzoeker nog voorhoudt dat de *“beweerde onwaarheden”* zijn te herleiden tot menselijke vergissingen, culturele miscommunicatie en omstandigheden van psychische stress tijdens interviews, verwijst de Raad naar wat hierboven werd uiteengezet. Bovendien beperkt verzoeker zich tot loutere beweringen, die hij geenszins concretiseert, laat staan staft. Bijgevolg toont hij ook niet aan dat dit enige impact zou hebben gehad op zijn verklaringen, laat staan waar en hoe hij fout zou zijn begrepen.

5.6. Verzoeker voert voorts aan dat de *“beweerde”* onwaarheden niet doelbewust waren om de erkenning te verkrijgen en is van mening dat er geen bewijs is van opzettelijke fraude.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker valse en bedrieglijke verklaringen aflegt over zijn vluchtaanleiding. Zoals hoger gesteld, weet verzoeker deze niet te verschonen. De in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden hebben betrekking op constitutieve elementen van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging, zijn pertinent en tonen aan dat verzoeker bewust heeft getracht om de Belgische asielinstanties te misleiden door bepaalde informatie achter te houden en door bedrieglijke verklaringen af te leggen. De valse verklaringen die betrekking hebben op constitutieve elementen van zijn beweerde vervolgingsvrees, zoals verzoekers beweerde rechtstreekse vluchtaanleiding, waren doorslaggevend voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. De vaststelling dat verzoeker de asielinstanties misleidde, leidde tot een initieel verkeerde beoordeling van het door hem aangehaalde risico op vervolging. Verzoeker reikt geen dienstige verklaring aan voor deze fundamentele tegenstrijdigheden en slaagt er bijgevolg niet in hier anders over te doen denken.

De Raad stipt verder aan dat nergens in artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet kan worden gelezen dat er sprake moet zijn van een intentie om te misleiden. Zulks kan ook niet worden gelezen in artikel 14, lid 3 (b) van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) waarvan artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt. Het Hof van Justitie heeft ook nergens enige uitspraak in die zin gedaan. Een vereiste van opzettelijke fraude kan overigens ook niet worden gelezen in punten 117-123 van het UNHCR Handboek, zoals verzoeker verkeerdelijk stelt.

5.7. In de bestreden beslissing wordt verder uiteengezet dat het feit dat verzoekers broer J. in 2007 in Turkije als PKK'er werd gedood, waarna zijn vader in Iran verschillende keren werd ondervraagd en waarna enkele huiszoeken werden uitgevoerd, en het feit dat zijn broer in 2008 het toevallige slachtoffer was van een schietincident in Iran, spijtige gebeurtenissen zijn die echter verschillende jaren voor verzoekers vertrek uit Iran moeten worden gesitueerd. Deze feiten kunnen bijgevolg bezwaarlijk als verzoekers rechtstreekse vluchtaanleiding worden beschouwd en volstaan op zich dus niet om in zijn hoofd een nood aan internationale bescherming af te leiden.

Deze vaststelling wordt versterkt door de actuele houding van zijn directe familieleden, zoals zijn ouders en zijn broers, die ondanks deze gebeurtenissen nog steeds in Iran zijn. Hoewel ze over paspoorten beschikken waarmee ze kunnen reizen en waarmee ze verzoeker in Turkije in 2020 kwamen bezoeken, zijn ze naar Iran teruggekeerd (NPO 18 april 2025, p. 4-6; neergelegde paspoorten ouders). Verzoeker kon hier tijdens het persoonlijk onderhoud geen afdoende uitleg voor bieden, zoals uiteengezet in de bestreden beslissing: *“Geconfronteerd met de houding van uw familieleden die na reizen naar het buitenland naar Iran terugkeerden, wees u erop dat hun hele leven en hun eigendommen in Iran zijn en dat ze wat ouder zijn (CGVS 18 april 2025, p. 11). Uit hun houding en uit uw uitleg hierover kan ten gevolge van de door [J.] en [M.] meegemaakte feiten en ten gevolge van de naar aanleiding hiervan georganiseerde ondervragingen van uw vader en/of huiszoeken in uw hoofd uiteraard geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid.”* De bewering in het verzoekschrift dat verzoekers rol actiever en persoonlijker is dan deze van zijn familie, kan gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven evenmin worden aangenomen.

De vaststelling dat verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming, wordt bijkomend versterkt door zijn tegenstrijdige verklaringen over zijn paspoort in Iran, waardoor zijn verklaringen over zijn illegaal vertrek uit het land in 2011 niet kunnen worden aangenomen. De commissaris-generaal duidt hierover terdege: *“Ten tijde van de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming verklaarde u dat u toen níet over een Iraans paspoort beschikte en dus illegaal het land had verlaten (CGVS 11 juli 2012, p. 6-9; CGVS 16 oktober 2012, p. 11). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op 18 april 2025 zei u eerst ook dat het Iraanse paspoort dat u in België had verkregen uw eerste Iraanse paspoort was en dat u nooit eerder een*

paspoort had gehad. Onmiddellijk erna moest u echter erkennen in Iran toch al een paspoort gehad te hebben: dit paspoort lag bij u thuis en toen u moest vluchten nam de politie het in beslag. U legde uit dat derden u hadden afgeraden om hier over uw paspoort te spreken (CGVS 18 april 2025, p. 8; p. 14-15). Aan uw vluchtaanleiding kan, zoals aangehaald, geen enkel geloof gehecht worden, waardoor de inbeslagname van uw paspoort evenmin aannemelijk is. Door uw tegenstrijdige verklaringen over uw paspoort in Iran kan dan ook enkel maar besloten worden dat u ten tijde van de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming uw Iraanse paspoort wenste achter te houden, hoogstwaarschijnlijk om een legaal vertrek uit Iran te verhullen. Overigens reisde u (in tegenstelling tot eerdere verklaringen ten tijde van uw verzoek om internationale bescherming) na de dood van uw broer nog naar Turkije waarna u zelf gewoon naar Iran terugkeerde (CGVS 16 oktober 2012, p. 3; CGVS 18 april 2025, p. 11)."

Verzoeker brengt geen concrete elementen bij die deze pertinente bevindingen ontkrachten of weerleggen.

In zoverre hij nog stelt dat hij hulp heeft gegeven aan de PKK'ers en dat hij daarna een beloftebrief tekende, gaat verzoeker geheel voorbij aan de vaststelling dat hij hierover tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, zoals in de bestreden beslissing terdege wordt gemotiveerd als volgt: *"Aan uw in het kader van uw verzoek om internationale bescherming afgelegde verklaringen dat u op 26 farvardin 1390 (15 april 2011) bij een politiecontrole, net als vier andere (taxi)chauffeurs, werd opgepakt door de reguliere politie – dit was de enige keer dat u gearresteerd werd – en vijf dagen vastgehouden werd te Salmas, waar u ondervraagd werd over uw eventuele betrokkenheid bij de PKK en waar u werd gemarteld en waarna u na het ondertekenen van een beloftebrief terug vrijkwam (CGVS 11 juli 2012, p. 5; p. 12-14; p. 21; CGVS 16 oktober 2012, p. 4-6), kan al evenmin geloof gehecht worden. Op 18 april 2025 legde u immers compleet andere verklaringen over de door u getekende beloftebrief af. U legde uit dat u een drietal jaar voor uw vertrek op school een discussie had over de rechten van de Koerden, waarna u en enkele vrienden die deelgenomen hadden aan de discussie meegenomen werden naar het politiekantoor, waar u één nacht verbleef. Op de vraag hoe u behandeld werd, zei u dat u enkel een nacht opgesloten werd, niet meer dan dat. Over eventuele folteringingen had u het dus niet (CGVS 18 april 2025, p. 10). Geconfronteerd met uw verschillende verklaringen, reageerde u niet (CGVS 18 april 2025, p. 14). Aan uw verklaringen over problemen met de autoriteiten waarna u een beloftebrief ondertekende kan bijgevolg ook geen geloof gehecht worden."* Verzoeker brengt ook hier geen concrete elementen of overtuigende argumenten bij die voorgaande pertinente bevindingen ontkrachten of weerleggen.

5.8. Waar verzoeker meent dat hij bij terugkeer naar Iran nog steeds een reëel risico loopt, stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat uit de landeninformatie waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig interesse hebben om terugkerende verzoekers om internationale bescherming te vervolgen wegens activiteiten buiten Iran, wegens posts op sociale media, wegens het indienen van een verzoek om internationale bescherming of wegens een bekering tot het christendom (https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_iran_surveillance_van_de_diaspora_door_de_iraanse_autoriteiten_20230510.pdf). De bewering dat zijn veroordelingen in België aanleiding kunnen geven tot extra controle of bestraffing blijkt hier evenmin uit, noch wordt dit door verzoeker aangetoond. Hij brengt geen informatie bij om dit te onderbouwen.

Uit voormelde landeninformatie blijkt dat het de personen zijn die al een verhoogd risicoprofiel hadden of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten, die bij terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te hebben met de Iraanse autoriteiten. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers asielmotieven en gelet op de houding van zijn familieleden, blijkt dit voor verzoeker niet het geval.

Daarbij wijst verzoekers persoonlijk gedrag, met name het aanvragen van een paspoort op de Iraanse ambassade in Brussel zonder dat hij aannemelijk heeft gemaakt dat dit werkelijk voor hem noodzakelijk zou geweest zijn aangezien hij ook met zijn vluchtelingenpaspoort kon reizen, er verder op dat hij in zijn land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren om welke reden dan ook. De commissaris-generaal motiveert in dit verband terdege: *"U beweerde weliswaar dat uw vader door de autoriteiten op uw activiteiten werd aangesproken (CGVS 18 april 2025, p. 13; p. 24). Dit is echter evenmin aannemelijk. Ook in dit verband moet immers op uw houding gewezen worden. Na het beëindigen van uw politieke activiteiten trouwde u in 2018 met een volmacht die u in de ambassade geregeld had (al legde u uw huwelijksakte, ofschoon dit gevraagd werd, niet neer). U stelde zich ook vrijwillig zonder hierbij problemen te ondervinden in het bezit van een Iraans paspoort dat u in de ambassade aangevraagd had en waarvan u, ondanks uw initiële bewering dat u dit stuk niet meer had, na uw persoonlijk onderhoud het originele exemplaar kon neerleggen. Ofschoon u in het bezit was van een door België uitgereikt vluchtelingenpaspoort, bent u met dit Iraanse paspoort ook naar Turkije gereisd (CGVS 18 april 2025, p. 3-5). Hoewel u tijdens uw persoonlijk onderhoud beweerde dat u na het verkrijgen van het door u neergelegde paspoort geen nieuw exemplaar meer had aangevraagd (CGVS 18 april 2025, p. 5), kan overigens vastgesteld worden dat het paspoort, dat slechts geldig was tot 2024, met gaatjes ongeldig werd gemaakt, waardoor sterk vermoed kan worden dat u toch een nieuw paspoort heeft aangevraagd en verkregen. Er kan in dit verband verwezen worden naar het UNHCR, "Handbook and guidelines on procedures and criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the status of refugees" van December 2011, waar wordt toegelicht dat, wanneer een paspoort of een hernieuwing ervan aangevraagd en verkregen*

wordt, verondersteld wordt – tot bewijs van het tegendeel – dat de paspoortaanvrager de intentie heeft om zich te beroepen op de bescherming van het land van zijn nationaliteit.”

Verzoeker brengt geen concrete elementen bij die hier anders over doen denken.

Wat betreft de algemene verwijzing naar zijn rechtspraak, brengt de Raad in herinnering dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan deze rechtspraak ten grondslag lagen, kunnen worden vergeleken met de feiten die de thans voorliggende zaak kenmerken.

5.9. Verzoeker verwijst naar zijn langdurig verblijf, familiebanden en integratie in België. In de bestreden beslissing werd reeds terecht gemotiveerd dat deze elementen niet vallen onder het toepassingsgebied van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut kan niet worden genomen enkel en alleen op grond van voormelde elementen. Het CGVS is immers enkel bevoegd om het eventueel risico bij terugkeer naar verzoekers land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico zijn voorgaande elementen niet relevant.

De Raad benadrukt verder dat de bestreden beslissing er niet toe strekt het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. In de beslissing van de commissaris-generaal wordt immers uitsluitend uitspraak gedaan over de intrekking van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 55/3/1, §2, 2° van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing raakt niet aan het verblijfsrecht van verzoeker en impliceert niet dat er een einde aan zijn verblijf in België wordt gemaakt, noch houdt zij een terugkeerbeslissing of verwijderingsmaatregel in. De bestreden beslissing maakt zodoende geen inmenging in het privé-, familie- of gezinsleven van verzoeker uit, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn. De betreffende beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, noch heeft zij tot gevolg dat verzoeker definitief van zijn gezin wordt gescheiden. Verzoeker maakt met zijn betoog in het verzoekschrift de schending van artikel 8 van het EVRM bijgevolg niet aannemelijk, laat staan dat deze dienstig kan worden opgeworpen.

Waar verzoeker in dit verband de schending van het proportionaliteitsbeginsel aanvoert, merkt de Raad op dat dit beginsel in de thans gevoerde procedure niet aan de orde is. Het komt het CGVS en de Raad in casu enkel toe na te gaan of er toepassing moet worden gemaakt van artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet en of verzoeker voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde al dan niet internationale bescherming te verlenen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze belangen jegens de belangen van de samenleving in het onthaalland, valt niet onder voormelde bevoegdheid.

5.10. Verzoeker uit geen kritiek op het oordeel van de commissaris-generaal over de documenten die hij heeft neergelegd in het kader van de heroverweging van zijn statuut, zodat de Raad zich aansluit bij dit oordeel.

5.11. Gelet op de hierboven gemaakte vaststellingen blijkt dat de commissaris-generaal, ingevolge het achterhouden door verzoeker van bepaalde informatie en het afleggen van valse en bedrieglijke verklaringen die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, terecht heeft besloten tot de intrekking van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat blijkt dat verzoeker geen afdoende redenen aanbrengt die het behoud van zijn vluchtelingenstatus zouden kunnen rechtvaardigen. De motieven van de bestreden beslissing blijven gehandhaafd en worden integraal overgenomen.

De intrekking van verzoekers vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet wordt bevestigd.

6. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

6.1. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van zijn vluchtmotieven en vluchtrelaas, kan verzoeker zich hier niet langer op steunen om aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd.

6.2. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Iran actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt terdege vastgesteld: *“De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is, voor wat Iran betreft, gelet op de afwezigheid van enige internationale informatie dat er in Iran een gewapend conflict zou zijn, van mening dat er geen indicaties zijn dat er voor burgers in Iran actueel een reëel risico zou bestaan om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.”*

Verzoeker voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

6.3. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofdzaak zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

7. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en de Raad in deze is beperkt tot het onderzoek of er toepassing moet worden gemaakt van artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet en de nood aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, hetgeen inhoudt dat artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met voormelde wetsartikelen. Verder doet de Raad in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijderingsmaatregel. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker meerdere malen werd gehoord op het CGVS, ook in het kader van de heroverweging van zijn vluchtelingenstatus. Tijdens deze persoonlijk onderhouds kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Farsi machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Verzoeker heeft geen argumenten, gegevens of stukken aangebracht die een ander licht werpen op de motieven die de bestreden beslissing kunnen schragen en evenmin nieuwe elementen ontwikkeld die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. De motieven van de bestreden beslissing worden integraal overgenomen door de Raad en tot de zijne gemaakt.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, bijgevolg evenmin leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

10. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt ingetrokken overeenkomstig artikel 55/3/1, §2 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend vijftientig door:

M. MAES TORRES LOREDO, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO